

klant aan het woord

“In de wetenschap dat ik altijd bij mijn begeleidster terecht kan, krijg ik langzaamaan meer zelfvertrouwen.”

Patrick de Koster (47) werd plotseling dakloos toen zijn moeder overleed en het huis verkocht werd. Jarenlang leefde hij uit zijn sporttas. Toen hij een woning kreeg, maakte hij kennis met Buurteam Kanaleneiland.

“Het is fijn te weten dat ik er niet helemaal alleen voor sta.”

“Toen mijn moeder ziek werd, verzorgden mijn zusje en ik haar. Wij woonden bij haar in. Maar toen ze overleed, stonden wij op straat. Het huis zou door de woningbouw worden verkocht. Wij waren geen hoofdhuurders en konden nergens aanspraak op maken. We waren vergeten voor onszelf te zorgen; we

hadden ons nooit als woningzoekende ingeschreven bij de gemeente. Mijn zusje kon bij haar vriend terecht, maar ik stond dus van de een op de andere dag op straat.”

“Een tijdlang kon ik bij vrienden en familie terecht. Ik trok met een sporttas van het ene naar het andere adres. Maar iedereen had zijn eigen leven en ik wilde niet te lang een beroep doen op mensen. Ik had een schildersbedrijf en kon mezelf in leven houden. Maar ook dat bedrijf raakte ik kwijt. Ik had geen postadres. Drie maanden lang had ik het adres van mijn broer opgegeven, dat is de maximale termijn. Toen die om was, werd mijn schildersbedrijf uitgeschreven bij de KVK. Zo raakte ik langzaam alles kwijt.”

“Ik klopte bij verschillende instanties aan, maar nergens konden ze me helpen. Ik heb in die tijd wel eens op straat geslapen. En bij de Sleep Inn. Ik weet nog dat ik met mijn sporttas in het park zat. Op het bankje rechts

van mij zat een zwerver drugs te gebruiken en op het linkerbankje lag iemand laveloos van de drank. Dat ik niet rechts of links ben afgeslagen, heb ik te danken aan mijn dochter. Zij was destijds twee en voor haar wilde ik voorkomen dat ik aan lager wal raakte. De schulden stapelden zich op, maar ik kon geen kant op. Ik was alleen maar aan het overleven. Zorgen dat ik ergens kon slapen, dat er eten was en dat ik eens in de zoveel tijd kon douchen.”

“Ik had geen idee dat ik daar kon aankloppen voor hulp.”

“Tot overmaat van ramp deed mijn schoonzus melding van kindermishandeling. Achteraf gezien is dat ironisch genoeg mijn redding geweest; de gezinsvoogd geloofde ten eerste gelukkig niet dat ik mijn dochter mishandelde, wat ook absoluut niet waar was. Ten tweede was zij het die me wees op de Crisisopvang. Daar was ik zelf nooit op gekomen. Ik was altijd zelfstandig geweest en had nooit iemand om hulp gevraagd. Ik had geen idee dat ik daar kon aankloppen voor hulp. Zonder haar tip was ik er nooit terecht gekomen.”

“Vanaf dat moment ging het langzaam bergopwaarts. Ik had een dak boven mijn hoofd, een douche en eten. Daardoor kwam ik tot rust. Bovendien hielpen ze me een uitkering aan te vragen waardoor ik mijn schulden kon gaan afbetalen. Via hen kreeg ik een eenmalig woningaanbod via urgentie. Ik vergeet nooit hoe het voelde om naar Kanaleneiland te fietsen en de deur te openen van mijn

eigen woning. Dat was fantastisch. Tegelijkertijd was ik bang. Het was zomaar misgegaan. Wat als ik opnieuw fouten zou maken? Inmiddels zijn al mijn schulden afbetaald, maar wat als ik opnieuw in de problemen zou komen? Dus was het een opluchting te horen dat ik er niet volledig alleen voor stond; het buurtteam nam de hulpverlening over. Zij begeleiden me bij het zelfstandig wonen.”

“Ik krijg langzaamaan meer zelfvertrouwen.”

“Ik had vijf jaar niet voor mezelf gezorgd, dus die begeleiding is fijn. Ze helpen me bijvoorbeeld bij financiële zaken waar ik mee te maken krijg. Toen mijn werkgever failliet ging en ik nog geld van hem tegoed had, zorgden zij ervoor dat een advocaat zich ermee bemoeide en mij in mijn recht stelde. Ze helpen me ook zoeken naar een nieuwe baan. Ik heb niet zo'n groot netwerk, dus is het fijn om met mijn begeleidster te kunnen sparren. In de wetenschap dat ik altijd bij haar terecht kan, krijg ik langzaamaan meer zelfvertrouwen.”

“Met mijn dochter gaat het goed. Ze is inmiddels tien en om het weekend is ze bij mij. Ze heeft hier haar eigen kamertje. In de tijd dat ik uit mijn sporttas leefde vergat ik helemaal hoe fijn ik het vond om muziek te luisteren, te fietsen en te vissen. Sinds ik mijn eigen woning heb en me niet voortdurend zorgen hoeft te maken, heb ik die hobby's weer opgepakt. Het maakt me gelukkig. Mijn dochter is ook dol op vissen. Dus als het mooi weer is, gaan we komend weekend weer samen op pad.” ■